U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Pavla Vrchy rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 27 EC 323/2011, ve věci žaloby o zaplacení 4256 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalované **TRIGANCE COMPANY s. r. o.** v likvidaci, se sídlem Stehlíkova 1035, Praha 6,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 27 EC 323/2011, o zaplacení 4256 Kč s příslušenstvím, **j e soud**.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 11. 2011, čj. 27 EC 323/2011 - 5, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 17. 2. 2012 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby tento senát rozhodnul spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 6 ve věci žaloby o zaplacení částky 4256 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaná společnost se na základě žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací sítí O2 ze dne 13. 2. 2007 stala účastnicí telefonní stanice číslo 725 810 194. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná byla také účastnicí telefonní stanice číslo X *(pozn. soudu: žalobkyně v žalobě uvedla pouze tato dvě telefonní čísla, jak však vyplynulo z podkladů*

přiložených k žalobě, požadovaná částka za neuhrazení služeb třetích stran se týká i telefonních čísel X, X).

V průběhu smluvního vztahu využila žalovaná služeb třetích stran v souladu s čl. 15 Všeobecných podmínek. Následně jí žalobkyně vystavila souhrnný účet za telefonní číslo 725 810 192 za období 16. 4. 2009 - 15. 5. 2009 k uhrazení 99 Kč za služby třetích stran; souhrnný účet za telefonní číslo X za období 16. 1. 2009 - 15. 2. 2009 k uhrazení 26 Kč za služby třetích stran; souhrnný účet za telefonní číslo X za období 16. 1. 2009 - 15. 2. 2009 k uhrazení 4050 Kč za služby třetích stran; souhrnný účet za telefonní číslo X za období 16. 3. 2009 - 15. 4. 2009 k uhrazení 3 Kč za služby třetích stran; souhrnný účet za telefonní číslo X za období 16. 3. 2009 - 15. 4. 2009 k uhrazení 78 Kč za služby třetích stran celkově tedy platby za služby třetích stran činily 4256 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaná dobrovolně částku neuhradila, podala žalobkyně dne 23. 8. 2011 u Obvodního soudu pro Prahu 6 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, v němž se domáhala, aby obvodní soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 4256 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 4256 Kč odpovídající poskytnutým službám třetích stran (službám obsahu). Ty nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Tyto služby umožňuje žalobkyně objednat a využít svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí společnosti Telefónica Czech Republic, a. s. vydaných v souladu s § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým Český telekomunikační úřad přidělil příslušná telefonní čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaná tyto služby obsahu využila. Cena těchto služeb za dané zúčtovací období je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby, odděleně od služeb elektronických komunikací. Podle čl. 15 Všeobecných obchodních podmínek žalovaná souhlasila s oprávněním žalobkyně k výběru ceny za tyto služby. Poskytovatelé služeb třetích stran dali souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala. Žalobkyně dále odkázala na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 5/2011 - 12.

Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 16. 11. 2010, čj. 27 C 323/201 - 5, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II.). V odůvodnění uvedl, že v dané věci jde o nárok žalobce, jenž plyne z uzavřené smlouvy mezi účastníky sporu, jejímž předmětem je poskytování telekomunikačních služeb podle § 2 písm. h) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Odkázal dále na rozhodnutí městského soudu v Praze sp. zn. 16 Co 464/2008 - 18, podle kterého pod pojmem uživatel je třeba rozumět každého, kdo konzumuje komunikační službu ve smyslu § 129 zákona o elektronických komunikacích, pokud se spor týká povinností uložených

tímto zákonem nebo na jeho základě, tj. i osobu, která takovou službu přijímá neoprávněně a které tím vzniká bezdůvodné obohacení. Tento výklad odpovídá i vymezení pojmu účastník a uživatel v § 2 zákona o elektronických komunikacích. Obvodní soud uzavřel, že k projednání a rozhodnutí věci není příslušný soud v občanském soudním řízení, ale Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále také „navrhovatel“) následně podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že podle § 2 zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, **s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací** nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Navrhovatel dále konstatoval, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 4256 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu, které nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale službami, které nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Žalobkyně není poskytovatelem těchto služeb, nenese odpovědnost za vady služeb třetích stran. Služby obsahu nepředstavují služby elektronických komunikací, proto je orgánem příslušným k rozhodování o ceně za tyto služby soud, nikoliv Český telekomunikační úřad. Navrhovatel odkázal na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 - 16, které se týkalo shodné otázky.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Obvodní soud pro Prahu 6 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla věc postoupena; v posuzované věci se proto jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát.

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, publikovaného pod č. 1994/2010 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, kterou se podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto službeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, který vychází z druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*. Zaplacení ceny je přitom podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Výjimkou patrnou z

formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel - osoba vykonávající komunikační činnost - zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z podkladů přiložených k žalobnímu návrhu vyplývá, že žalobkyně v části nazvané „služby třetích stran“ účtovala žalované částky za službu „*PRSMS/ PRMMS*“ poskytovanou společností Agmo cz, s. r. o., Erika a. s., Upstream v celkové výši 4256 Kč.

Zvláštní senát vycházel ze Všeobecných podmínek ze dne 1. 3. 2007, kterými žalobkyně pro účastníky upravila v článku 15 podmínky využití služeb třetích stran (bod 15.1 a 15.3), vystavení vyúčtování za užití služeb třetích stran a při vybírání ceny za užití služeb třetích stran (bod 15.4). Z těchto ustanovení Všeobecných podmínek vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem. Žalobkyně o povaze služeb třetích stran (Dárcovská SMS, Audiotex, Premium SMS/MMS) informovala žalovanou na všech předložených fakturách; popsala, kde může žalovaná získat seznam partnerů, kteří služby poskytují, že účastník je povinen zaplatit cenu ve prospěch žalobkyně, a že partnerské společnosti dávají žalobkyni souhlas k výběru za poskytnuté služby třetích stran.

K povaze tzv. služeb třetích stran poskytovaných účastníkům příp. uživatelům prostřednictvím sítí elektronických komunikací se zvláštní senát opakovaně vyjadřuje při svém rozhodování (srov. usnesení sp. zn. Konf 99/2009, sp. zn. Konf 4/2011, vše dostupné na www.nssoud.cz); povahou služeb „*Premimum SMS/MMS*“ se zvláštní senát podrobně zabýval v usnesení ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 - 16. Zvláštní senát v rozhodnutí uvedl, že podstatou služby Premium SMS - zkráceně PR SMS – jsou krátké textové zprávy, pomocí kterých je zákazníkům operátora umožněno zaplatit prostřednictvím mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby. Pomocí nich lze zaplatit v rozsahu 1 až 999 Kč dle typu požadované služby. Tyto služby neposkytuje žalobkyně – operátor, ale její smluvní partneři, jejichž seznam žalobkyně zveřejňuje na svých internetových stránkách (zde společnosti Agmo cz, s. r. o., Erika a. s., Upstream).

Z výše uvedeného vyplývá, že PR SMS/MMS neposkytla žalobkyně, ale prostřednictvím své sítě elektronických komunikací pouze umožnila žalované užívání služeb smluvních partnerů.

Zvláštní senát shledal, že služby užité žalovanou nejsou podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Tuto skutečnost žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu; potvrzuje, že jí poskytovatelé služeb – tedy její smluvní partneři – dali souhlas a oprávnění, aby platby od účastníků vybírala.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“*.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 11. 2011, čj. 27 EC 323/2011 - 5, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 6 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Zvláštní senát při rozhodování kompetenčního sporu zjistil, že žalobkyně k rozhodnutí o žalobě nepředložila doklady prokazující vznik smluvního vztahu mezi ní a žalovanou ohledně zbývajících telefonních čísel X, X a X. Žalobkyně v žalobě výslovně uvádí pouze dvě telefonní čísla, žádá však úhradu týkající se čtyř telefonních čísel. Zvláštní senát se omezil pouze na rozhodování o pravomoci a věcné příslušnosti soudů a správních orgánů; bude tedy na Obvodním soudu pro Prahu 6, aby zjistil, zda smluvní vztah mezi žalobkyní a žalovanou skutečně vznikl a za jaká telefonní čísla žádá žalobkyně úhradu nezaplacených služeb třetích stran.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu